SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 28 JANUARI 1937

De sneeuwman tot de sneeuwklokjes: „Je bent te vroeg, hoor! Ik ben hier nog steeds de baas."

ZWARTOOGJE

IN een grote, diepe vijver leefde een klein onaanzienlijk goudvisje, Zwartoogje geheten. Het hield zich meestal voorzichtig verscholen tussen de lange, groene slierten der vele waterplanten en keek vanuit zijn schuilplaats naar het drukke verkeer van waterspinnen en kleine, zwarte torren, die de bodem en de oevers bevolkten.

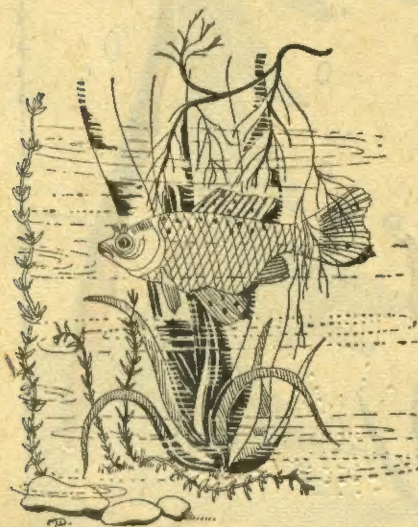
De avonturen van een goudvisje, dat door z'n broertjes en zusjes met minachting werd behandeld, maar door een oud vrouwtje met liefde werd verzorgd. En hoe het zijn dankbaarheid daarvoòr toonde

In het diepste van de vijver, waar het water helder en doorzichtig was als glas, speelden in dichte drommen duizenden goudvisjes, midden in het stralende licht van de zon. Zij stoeiden daar met elkaar van 's morgens vroeg tot 's avonds laat, want dan zwommen zij weer terug naar de donkere holen langs de dicht begroeide oevers.

Zwartoogje nam nooit aan de spelletjes van z'n broertjes en zusjes deel. Het voelde zich steeds de mindere van hen, want in plaats van helderrood was Zwartoogje geel van kleur, met hier en daar op z'n vinnen en rug zwarte pukkeltjes, waarover de anderen steeds moesten lachen.

In het begin, toen Zwartoogje niet groter was dan een speld, stoeide en speelde het de hele dag met de torretjes en kevertjes, die tussen de waterplanten leefden. Nooit zwom het naar 't midden van de vijver, nooit koesterde Zwartoogje zich in de vriendelijke zon. Het werd een schuw en onaanzienlijk visje, een „achterblijvertje", zoals z'n broertjes en zusjes onder elkander zeiden, totdat ten laatste niemand der goudvissen nog aan Zwartoogje dacht.

Op een morgen in het midden van de zomer, toen de zon nog niet was opgekomen en alle goudvisjes rustig sliepen tussen de groene waterplanten, kwamen twee mannen in een bootje de vijver op gevaren. De een roeide voorzichtig langs de oever, terwijl de ander met een groot schepnet telkens tussen de waterplanten plonsde. Zijn wangen werden rood van inspanning en hij blies geweldig, want het was een zwaar karwei om het schepnet door de taaie waterplanten heen te slaan. Telkens als hij het ophaalde, lagen er een aantal goudvisjes te spartelen op de bruine, vergane blaren en op het slik, dat mee naar boven kwam. Zij klepperden met hun staarten om weg te komen en weer in het water te plonzen, maar de man, die de roeispanen bediende, greep hen met z'n beide handen beet en duwde ze in een grote bus, die midden in het bootje stond.

....verscholen tussen de lange, groene slierten der vele waterplanten....

„Snel! Vlucht! Vlucht!" zo waarschuwden de vissen, die tussen de waterplanten verscholen zaten, elkander. „Vlucht naar het midden van de vijver, want anders worden wij alle gevangen genomen!"

De oudste goudvissen hadden het namelijk reeds verschillende keren meegemaakt, dat de beide mannen des morgens vóór dag en dauw met hun bootje langs de oevers van de vijver waren gevaren.

„Die komen ons vangen en dan worden wij heel ver weg gebracht, om tot vermaak van de mensenkinderen te dienen," beweerde de oudste goudvis, die in de vijver leefde. Deze goudvis was geweldig oud en wijs. Hij was ook groter en dikker dan alle andere vissen. Zijn staart alleen was langer dan Zwartoogje! Toen hij de mannen in het bootje gewaar werd, vluchtte hij dadelijk naar het midden van de vijver en dook tot op het diepste van de bodem.

Een aantal vissen volgde hem, maar Zwartoogje, dat juist lag te dromen van een groot feest, dat in de vijver werd gehouden, kon niet snel genoeg weg en werd tegelijk met twintig andere visjes gevangen genomen en in de donkere bus geduwd. Deze zat reeds zo vol, dat de goudvissen zich niet meer konden bewegen. Het was er erg benauwd in en zij drongen elkander van de opening weg om naar verse lucht te kunnen happen.

„We hebben er voor vandaag wel genoeg," zei de ene man tegen den ander. „De bak zit helemaal vol. Wij zullen de vissen in de transportbussen zetten, dan kunnen zij nog met de eerste trein worden verzonden. Er moeten vandaag twee bussen weg naar Parijs, drie helemaal naar Amsterdam en één naar Berlijn. Er schijnt geweldig veel vraag te zijn naar goudvissen op het ogenblik!"

De ander was reeds begonnen terug te roeien. Hier en daar schoot een grote donkerrode goudvis onder het bootje vandaan en zocht zijn heil op de bodem of langs de oever van de vijver. Ten laatste stapten de mannen aan wal. Zij droegen de bus met de vissen voorzichtig tussen zich in. Bij een grote, betonnen bak hielden zij stil. Daar stonden tien grote, brede bussen gereed, alle van fris water en planten voorzien.

„Vul jij Amsterdam, dan neem ik Parijs," zei de man, die de roeispanen bediend had.

Meteen begon hij met de handen de vissen, die bovenin zwommen, uit de bus te vangen. De goudvissen spartelden geweldig tegen, maar er was niets aan te doen. Een enkele was zó wild en zó sterk, dat hij wist te ontglippen en op 't

....toen plonsden zij in het frisse water van de bus voor Parijs....

zand viel. Maar 't duurde niet lang, of er was weer een einde gemaakt aan de veroverde vrijheid.

Zwartoogje lag nieuwsgierig vanuit het donkerste hoekje alles af te kijken. Telkens plonsden de dikke vingers van de mannen in de bus. Dan begon Zwartoogje te beven en met z'n vinnen te zwaaien, totdat de handen, vol spartelende broertjes en zusjes, weer uit de bus werden teruggenomen.

„Amsterdam zit vol," zei de man van het schepnet. Meteen deed hij de deksels op de bussen en zette deze terzijde. Uit een boekje, dat hij in zijn zak droeg, haalde hij twee gegomde etiketten voor de dag, waarop met grote letters „Amsterdam" stond.

„Vul dan die bus voor Berlijn nog even; de rest is voor Parijs."

Zwartoogje zat nog steeds in het donkere hoekje. Telkens opnieuw verdwenen broertjes en zusjes uit de bus, totdat zij ten laatste nog met z'n tienen over waren.

„Zo," zei de roeier, „ze zijn er allemaal uit. Die paar, die er nog in zitten, zal ik in die ene bus voor Parijs doen. Daar kunnen ze altijd enkele goudvissen meer gebruiken dan in andere steden."

Meteen goot hij bijna al het water uit de bus, zodat Zwartoogje en zijn medegevangenen op de bodem kwamen te liggen. Z'n hartje begon wild te kloppen, want Zwartoogje voelde, dat nu het einde was gekomen. Een grote, vlezige hand dreef de visjes in 'n hoekje bijeen en haalde hen alle tegelijk naar boven. Even spartelden zij in het licht van de zon, die boven de bomen kwam kijken; toen plonsden zij in het frisse water van de bus voor Parijs, die meteen werd gesloten.

Zwartoogje had de vijver, waarin het geboren werd, voor altijd verlaten!

* * *

Na een lange, benauwende reis in een donkere goederenwagen van de schommelende trein waren de visbussen eindelijk in Parijs aangekomen, waar zij op 'n bakfiets werden geladen en naar de aquariumhandel vervoerd, die de vissen besteld had.

Een oude man, met een grote, witte baard maakte de deksels los en keek nieuwsgierig naar binnen.

„Hm. Vier vissen zijn tijdens de lange reis gestorven," bromde hij voor zich heen. „Die hebben het zeker te benauwd gekregen in die spoorwagen. Ik zal de andere maar gauw in de aquariumbakken uitzetten."

Hij nam een klein schepnetje van de toonbank en haalde eerst de vier dode goudvisjes eruit, die hij zolang onder de vensterbank lei. Toen begon hij de andere te vangen. Hij zette ze in glazen bakken, die met helder water en fris-groene waterplanten waren gevuld. Op de bodem lagen mooie schelpen en fonkelende keitjes. Eén bak was er bij, een hele grote, waarin een prachtige rots van gladde kiezelstenen was gemetseld, met allerlei gangen en schuilplaatsen erin. Dit was wel de grootste aquariumbak uit de winkel. Hij stond vlak voor het raam, zodat alle mensen, die voorbij kwamen, hem konden zien. Velen bleven er lang naar staan kijken.

....en in een wip was Zwartoogje in het kommetje gezet....

In deze mooie bak werd Zwartoogje gezet. Het keek even schichtig rond, schuw door het felle licht, dat in 't water viel. Toen sloeg het driftig met de vinnen en zwom meteen naar de grote rots toe.

„Kijk, kijk, een geel visje met zwarte vlekjes op de vinnen," bromde de oude man. „Als ik dat maar gauw kan verkopen; dat is niet zeker, want de jongens en meisjes houden het meest van rode goudvisjes."

Nauwelijks had hij dit gezegd, of de bel van de winkel ging en twee jongens traden naar binnen. Zij hadden een glazen potje bij zich en keken verlangend naar de inhoud der aquariumbakken.

„Zo, jongens? En wat is er van jullie verlangen?" vroeg de oude man.

„Wij komen vier goudvissen kopen, maar mooie grote en zonder vlekjes."

„Kijk maar eens rond. Ik heb er pas een heleboel aangekregen."

De jongens dwaalden langs de bakken en zochten zich vier prachtige goudvissen uit. De oude man ving ze met het kleine schepnetje eruit en zette de vissen in het glazen potje, dat de jongens hadden meegebracht, nadat hij het half gevuld had met water.

„Kijk daar dat gele visje!" zei de grootste jongen.

„Moeten jullie dat niet hebben?" vroeg de man.

„Nee, 't is zo klein en zo — zo...."

„Zo vol vlekjes," vulde de andere jongen aan. Zo ging het steeds opnieuw. Telkens als de oude man Zwartoogje probeerde te verkopen, kreeg hij ten antwoord, dat het te klein was, dat het vol vlekjes zat en dat een geel goudvisje niet mooi was!

Zwartoogje hield zich meestal in een der gangen van de rots verborgen. Het merkte wel, dat de andere goudvisjes langzamerhand allemaal uit de aquariumbak verdwenen en in kleine, glazen kommetjes werden gezet. Maar het maakte zich daar geen zorg over, want.... „hoe minder vissen om mij heen, hoe beter," zo dacht het.

Ook in de aquariumbak werd Zwartoogje namelijk als de minste van alle beschouwd en liet men het nooit met de andere visjes spelen of stoeien.

* * *

Ten laatste zaten nog maar drie visjes in de bak, toen op 'n regenachtige middag een oud vrouwtje de winkel kwam binnengestapt. Zij droeg in haar tas een mooi glazen bakje, waarmee zij heel voorzichtig omging.

„Zo, moedertje, waarmee kan ik u dienen?" vroeg de oude man met de witte baard.

„Ik had graag een goudvisje gehad, maar niet zo'n erg groot, want ik heb maar een klein kommetje."

„Dan heb ik iets moois voor u. 't Is 't mooiste visje uit m'n winkel en u kunt 't heel goedkoop van me krijgen."

Meteen tikte hij met z'n schepnetje tegen de rots, waarin Zwartoogje, zoals gewoonlijk, zat verscholen.

(Vervolg op bladzijde 7)

DE VERLOREN KROON

De koning zat daar op zijn troon
Met zijn sigaar en gouden kroon,
Daar kwam het klein prinsesje aan
En vroeg: „Mag ik eens wand'len gaan?"

Boppie Beb en Beppie Bob
Nemen vlug de sluier op
Van het lieve koningskind,
Dat zij volgen, blijgezind.

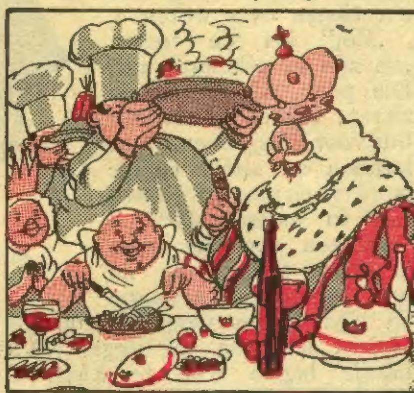
Maar plots'ling slaan zij op de vlucht:
„Wie steekt zijn oren in de lucht?"
't Prinsesje, doodsbenauwd, springt rond,
De gouden kroon rolt op de grond.

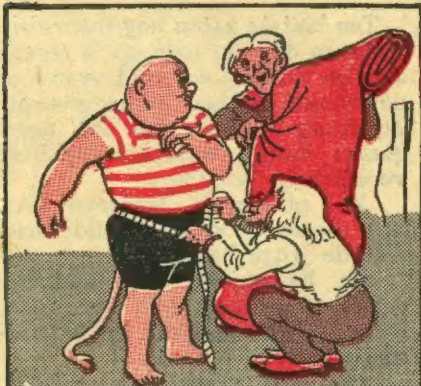
's Konings heraut verkondigt snel
Het laatste koninklijk bevel:
„Den vinder van de gouden kroon
Wacht thans een koninklijk groot loon."

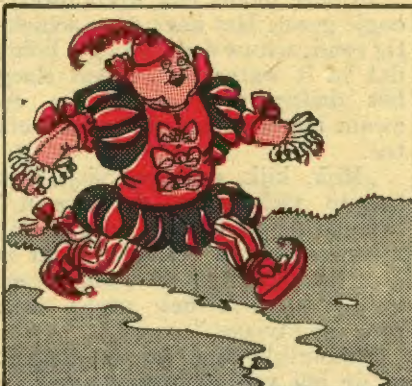
Na heel lang zoeken en doorgronden
Heeft Bam-Bam dra de kroon gevonden.
Hij aarzelt niet en blij van zinnen
Wil hij thans zijn beloning innen.

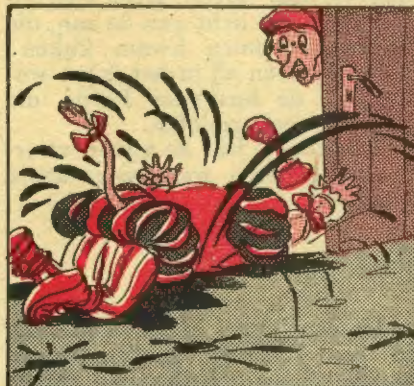
Hij zit aan tafel, naast den vorst
En eet, en lest zijn grote dorst.
't Prinsesje zit naast hem en lacht,
Dat had Bam-Bam wel nooit gedacht.

Nog is de schuld niet gans gekweten;
Hij krijgt een pakje aangemeten
Van zuiver koninklijke stof
Gemaakt door wevers van het Hof.

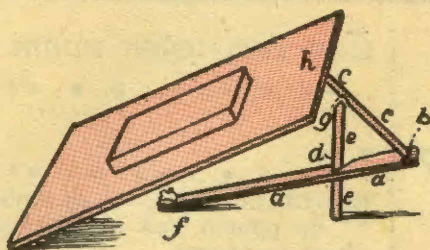

„Nu vlug naar huis," denkt onze reus,
„Ik voel mij als een koning heus,
„Wat staat zo'n koningspak mij fijn,
„Ik kan nu zonder zorgen zijn!"

Helaas! Bij d'eerste struikelpas
Ploft Bam-Bam in een modderplas.
De fraaie kleuren zijn bedorven
En Bam-Bam zit in nieuwe zorgen.

Hoe maak ik zelf een muizenval?

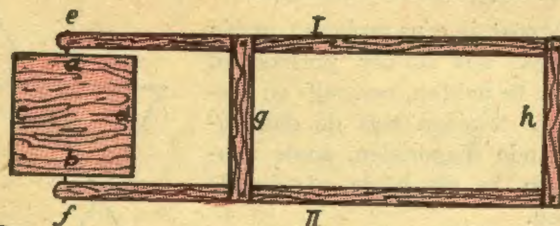

Fig D

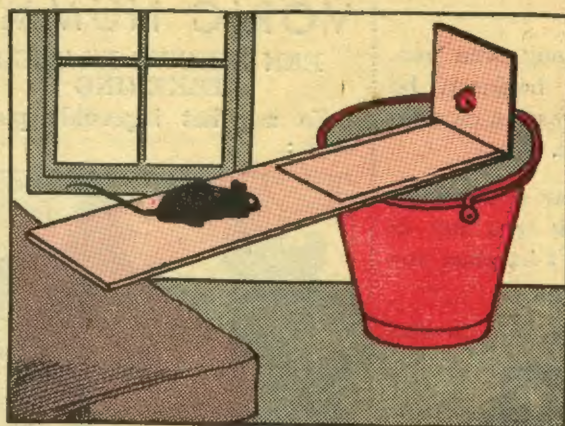
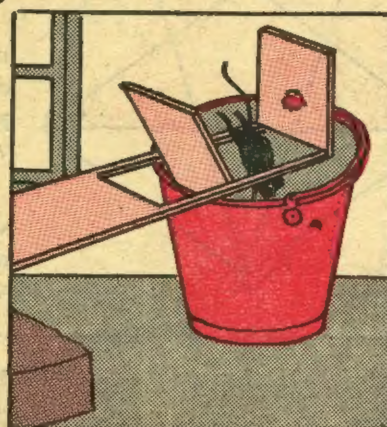

Fig. C

EEN muizenval kun je met zeer eenvoudige middelen best zelf klaarmaken, vooral als 't er niet om te doen is een heel legioen muizen te vangen. Voor 't een of ander verdwaald geraakt diertje kun je volstaan met het apparaatje van fig. A. Dit apparaatje draagt de typische naam van : studentenval.

Je begint met een drietal flinke latten van ongeveer 1 × 3 cm. doorsnee : een lange lat (a) die bij punt d een schuine inkerving heeft en bij punt b een horizontale ; daarnaast twee kortere latjes, c en e.

Lat e wordt aan de ene kant toegespitst, waarna men hetzelfde doet met lat c, die bovendien bij punt g nog een flinke inkerving krijgt waarin de scherpe punt van lat e precies moet passen.

Het apparaat wordt precies opgesteld zoals tekening A aangeeft. Op het a-plankje legt men bij punt f het lokaas.

Op het uiteinde van lat c legt men een plankje en verzwaart dit nog met een steen. Komt 'n boosdoener nu knagen aan het lokaas, dan glijden de latjes e en c uit hun voegen en het neerstortende plankje je verplettert de kleine muis.

Dit soort val heeft een groot nadeel, namelijk dit : dat ze maar één keer werkt en na „verbruik" opnieuw moet worden opgesteld. Ze werkt dus niet automatisch, zodat, wanneer men te doen heeft met veel muizen, de overige vrij spel hebben. In 't laatste geval heeft men natuurlijk meer aan een automatische val, die op eigen houtje muizen vangt. Dit doet de val die je ziet op afbeelding B en C.

De val is gemaakt in de vorm van een langwerpig raam. Twee lange (I—II) en twee korte dwarsstukken (gh.). De beide uiteinden e en f staan alleen in verbinding door het dunne ijzeren stangetje, dat de as vormt van het vierkante plankje, dat er omheen klapt. Men lette er echter op dat de d-kant van het plankje iets dikker moet zijn dan de c-kant. Hierdoor komt het plankje vanzelf in zijn oorspronkelijke stand terug. Over g en h wordt nu een loopplank gespijkerd waarvan de bovenste rand precies reikt tot op enkele millimeters van de rand d. Het lokaas bevestig je op het plankje bij punt c.

Je kunt de val ook maken zoals aangegeven in afbeelding C. Je laat de beide zijkanten I en II gewoon doorlopen tot c en spijkert daar een rechtopstaand plankje vast, waarop het lokaas wordt bevestigd.

De val wordt gelegd voor een emmer die half met water is gevuld. Zodra de muis, aangetrokken door de geur van het spek, de as a-b voorbij is, slaat het plankje door naar beneden (D) en de muis glijdt in 't water. Het plankje slaat dan automatisch weer terug en de val staat onmiddellijk klaar voor het volgend experiment.

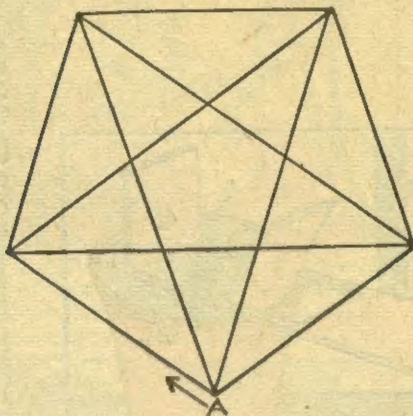
Met dit valletje kan men in één nacht gemakkelijk een dozijn muizen vangen. Bij het klaarmaken moet je er in elk geval op letten dat je de loopplank (fig. C) niet té ver laat doorlopen. Hij mag in geen geval klemmen met het vierkante wipplankje. Ook de zijstukken I en II mag je niet te breed nemen, daar de muis het in dit geval soms in haar muizenhoofd zou kunnen krijgen niet over 't plankje, maar over die brede randen te lopen.

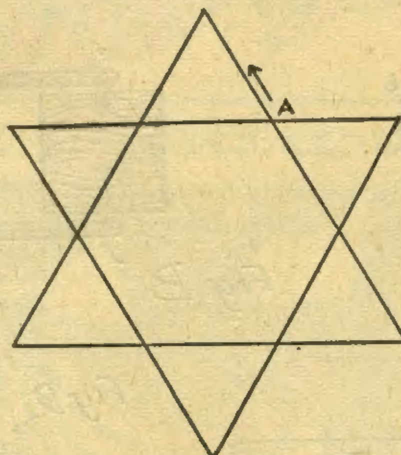
ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

Vaardigheidskunstjes

NU moet je eens proberen, in één trek, dus zonder potlood of pen op te lichten, een vijf- en zeshoek te tekenen met de daarbijbehorende diagonalen, zoals aangegeven in de beide afgebeelde figuren.

Om het jullie niet té moeilijk te

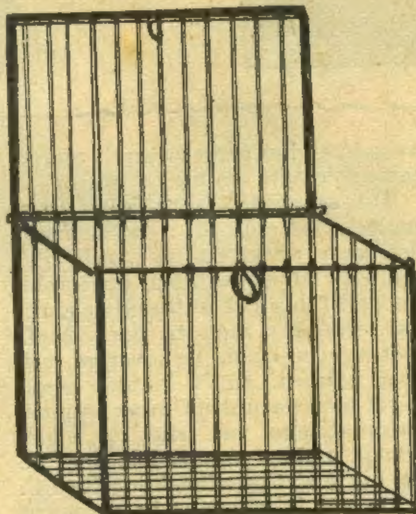

maken, geven we nog even aan, dat jullie kunnen beginnen bij punt A en verder gaan in de richting van het pijltje.

Zoek het nu maar even uit en vergelijk jullie werk eens met de oplossing die we in 't nummer van volgende week geven.

Gezichtsbedrog

KIJK je nu op de achterkant van de kooi of op de geopende voorkant? Op 't eerste gezicht lijkt het of de kooi open is en de open zijde naar jullie toe is gericht. Houd het plaatje recht voor je en na enkele seconden zal het net lijken of je tegen de achterkant van de kooi aankijkt. Hoe langer je kijkt, hoe grilliger de situatie wordt, zodat je ten langen laatste zelf niet meer weet tegen welke kant je aankijkt.

Probeer dàt eens!

HET is heus niet zo gemakkelijk als het lijkt! Het kunstje bestaat hierin: de vingers van de stand in fig. 1 te brengen in de stand van fig. 2 — en dit is het voornaamste — zonder dat de vingertoppen van wijs- en ringvinger bij punt a loslaten, en ook zonder dat duim of pink hierbij ter hulp komen. De omgekeerde beweging — van de stand van fig. 2 naar die van fig. 1 is nog moeilijker. Het is mogelijk, maar je moet toch over heel wat soepelheid van vingers beschikken. Wie van jullie speelt 't klaar?

FIG. 1

FIG. 2

Een verborgen naam

NEEM nu je potlood en probeer de punten met streepjes aan elkaar te voegen.

Als je 't precies doet zoals 't moet, verkrijg je de naam van een beroemde slag in de grote oorlog. Hoe luidt die naam?

OPLOSSINGEN VORIG NUMMER

EEN NIEUWE RAADSELTEKENING

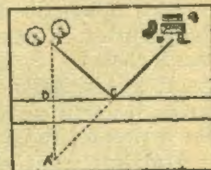
Zo zag het ingevulde plaatje eruit:

HOE LIEP DE PADVINDER?

De kortste weg vindt de padvinder, wanneer hij bij het verlaten van het kamp een punt (A1 op bijgaande tekening) aan de andere kant van het water in het oog neemt, welk punt even ver van de dichtstbijzijnde oever af moet liggen als het kamp van die oever verwijderd is.

Wanneer hij dan later van de boerderij terugkomt, moet hij in de richting van punt A1 lopen en daar waar hij de oever van het water bereikt (dus bij C) moet hij de aardappelen wassen, om dan ten slotte vandaar naar het kamp terug te keren.

RAADSELTJE

Een kaal hoofd.

RAADSELRIJMPJES

De haan. — De worm en de vis.

VOOR AARDRIJKSKUNDIGEN

De drie stedennamen waren: Sydney, Melbourne, Adelaïde.

ZWARTOOGJE

Vervolg van bladzijde 3

„Kijk, daar hebt u 't, dat geeltje."

„Och, dat is mooi, ja! Dat wil ik graag hebben."

De man ving Zwartoogje uit de bak. Het spartelde heftig tegen, want Zwartoogje hield veel van z'n schuilplaats in de rots, waar het altijd zo fijn donker was en zo stil. Maar al het gespartel mocht niets baten en in een wip was Zwartoogje in het kommetje gezet, dat in de tas van 't oude vrouwtje stond.

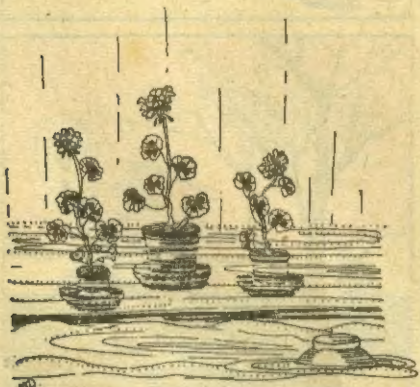
Voorzichtig, voetje voor voetje, om geen water te morsen, ging het vrouwtje met haar schat naar huis. Daar aangekomen, plaatste zij het glazen kommetje voor 't raam, tussen de geraniums en onder het gordijn met de witte bolletjes.

Zwartoogje zwom vreemd en onwennig rond, totdat de schemering inviel. Toen ging het stil, vlak boven de bodem, hangen, want Zwartoogje was moe en wou gaan slapen. Het vrouwtje liet het gordijntje zakken, stak een petroleumlampje aan en zette water op voor 'n bakje koffie. Zwartoogje doezelde spoedig in en droomde van de vijver en van een aquariumbak, waarin wel duizend rotsen stonden.

* * *

Maanden gingen voorbij en nog steeds woonde Zwartoogje in het kleine, glazen kommetje tussen de hoge geraniumplanten voor 't raam. Het oude vrouwtje zat er dikwijls uren naar te kijken en sprak Zwartoogje met allerlei lieve woordjes toe. Ook kreeg Zwartoogje lekkere hapjes te eten, zoals muggen en kleine vliegjes, kruimeltjes van beschuiten en stukjes droge mik.

In het begin vluchtte Zwartoogje weg naar de bodem van het kommetje, maar spoedig leerde het de lekkere hapjes waarderen en kwam 't snel naar boven gezwommen, zodra 't vrouwtje met voedsel verscheen!

.... en zwom naar de geraniums, waar 't zich vastzette ....

Zo groeide tussen hen beiden een hechte vriendschap. 't Oude vrouwtje zou Zwartoogje voor geen geld ter wereld willen missen, terwijl Zwartoogje op zijn beurt 't niet meer zonder 't vrouwtje zou kunnen stellen.

„Zwartoogje is mijn zonnetje in huis," mompelde het vrouwtje, „het is een echte troost in mijn oude dagen."

Toen brak het najaar aan, de tijd van stormwinden en regen. Het huisje, waarin 't vrouwtje woonde, was gelegen vlak langs de Seine, de grote rivier, die dwars door Parijs stroomt. In 't najaar zwol het water van de rivier dikwijls zó hoog, dat de oude huisjes en de pakhuizen overstroomd werden. Zo gebeurde ook nu. Een woeste stormwind bulderde een volle week lang over de stad, er viel een geweldige massa regen, het water van de Seine steeg en steeg.

Het stroomde over de kade, toen het huisje binnen, tegen de tafel en de stoelen, hoger en hoger, tot aan de vensterbank. Zó hoog was 't water in geen jaren geweest.

't Vrouwtje en alle bewoners van de buurt waren hals over kop gevlucht. Alleen Zwartoogje zwom nog in het kommetje rond, zich erover verwonderend, waar toch 't vrouwtje bleef en de lekkere hapjes. 't Water steeg nog steeds. 't Bereikte 't kommetje, totdat dit op de golven begon te drijven. Het werd meegenomen door de sterke stroom, botste tegen de muur en sloeg stuk. Opeens zwom Zwartoogje in 't woelige, diepe water. Z'n eerste gedachte was om door de deur naar buiten te zwemmen. Het was reeds op weg daarheen; toen keerde Zwartoogje zich om en zwom naar de geraniums, waar 't zich vastzette tussen de stengels. Zwartoogje zou hier blijven wachten op 't vrouwtje!

Dáár bleef Zwartoogje zitten, dagen lang, totdat 't water zakte. Ten laatste was 't huis helemaal droog. Zwartoogje lag op de plavuizen bijna dood, want 't lag reeds 'n half uur op 't droge. Als er niet gauw hulp kwam, zou 't moeten sterven.

„Was ik maar door de deur naar buiten gezwommen," zuchtte Zwartoogje. „Dan leefde ik nu in de brede rivier."

Vanuit zijn kommetje kon Zwartoogje vroeger steeds in het water van de Seine kijken.

Dáár zwom Zwartoogje nu in rond ....

Maar dan dacht 't weer aan 't oude vrouwtje met de magere, tere handen en aan de vriendelijke ogen, waarmede zij Zwartoogje bekeek. Een schokje voer door 't kleine visje heen. Het voelde zich stijf worden, zo stram en ellendig op die tegeltjes. Het keek nog eerst door 't huisje rond, naar de muren met de grote portretten, naar 't bed, waarin 't vrouwtje sliep, naar de geraniums, waarvan er een was omgevallen.... toen sloot Zwartoogje voor 't eerst van z'n leven z'n kraaloogjes en 't zou gaan sterven.

Op dat ogenblik stapte iemand door de deur, die op 'n kier stond, naar binnen.

„Och, och, m'n huisje! Wat 'n slib, wat 'n vuiligheid!"

't Was de stem van 't oude vrouwtje. Zwartoogje hoorde het en wou met z'n staartje klepperen, maar het visje kon 't niet meer, zó zwak was het geworden.

„Och, och, och! Kijk eens hier! Daar ligt Zwartoogje dood op de plavuizen! Ach, arm visje, waarom heb ik toch niet eerder aan jou gedacht!"

't Vrouwtje was neergeknield en nam Zwartoogje voorzichtig tussen de vingers. 't Visje ademde nog zwak. Vlug zette 't vrouwtje Zwartoogje in een teiltje met water. Ze viel haast over de dorpel, zó snel liep ze naar 't kraantje. Nauwelijks voelde 't visje weer helder en fris water om zich heen, of 't begon te zwemmen, eerst langzaam, toen vlugger. 't Vrouwtje schreide tranen van geluk. Gauw gaf zij Zwartoogje wat kruimeltjes van 'n beschuit, die nog in 't trommeltje zaten en haastte zich toen om 'n nieuw kommetje te gaan kopen. Zij kwam terug met een echte aquariumbak, met 'n rotsje erin, schelpjes en kaboutertjes, midden tussen groene waterplanten. Dáár zwom Zwartoogje nu in rond, jaren en jaren achtereen, totdat 't vrouwtje was gestorven.

Maar nooit heeft Zwartoogje spijt gehad, dat 't niet door de deur naar de Seine was gezwommen.

Nor. H.

SJORS VOORLITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

EEN GELUKKIGE VONDST.

